

ΑΣΜΑ ΠΑΡΑΦΡΟΝΟΣ

(Ἐκ τῆς «Ἐκδρομῆς εἰς Πόρον»)

Νέον ἄνθος ἔθαλλον.
 Ἄγγελος μ' ἐφίλησε
 φίλημα πικρόν.
 Μ' ἔδρεψε καὶ μ' ἔρριψε,
 κ' εἰς κρημνοὺς μ' ἐκύλισε
 χεῖμαρρος, νεκρόν.

Κύνος χιονόπτερος,
 ν' ἀναβῶ ἠθέλησα
 εἰς τὸν οὐρανόν,
 πλὴν χρυσῇ μ' ἐκέντησε
 κεκρυμμένη μέλισσα,
 κ' ἔπεσα θανών.

Φωτοβόλοι μ' ἔφεγγον
 ἔρως καὶ διάνοια,
 ἱερὰ δυάς.
 Φεῦ! Ἀγρία ἔσβεσε
 τ' ἄστρα τὰ οὐράνια
 λαίλαψ ποντιάς.

Χάρτης ὁ θεόγραφτος
 τῆς εὐρείας πλάσεως
 μ' ἦτον ἀνοιχτός.

Πλὴν μοὶ τὸν ἀφῆρεσεν
ἀπὸ τῆς ὁράσεως
κάλυμμα νυκτός.

—

Περιφέρω ἔκτοτε,
τὴν ψυχὴν ἀόμματος,
βλέμμα σκοτεινὸν
εἰς κενὴν τὴν ἔκτασιν
τ' οὐρανίου δώματος,
εἰς τὸ πᾶν κενόν.

—

Φύσις, ὡς ἐθήλασα,
νέος ὦν, τὸ γάλα σου,
πάλιν σὲ ποθῶ.
Νὰ μ' ἀνοίξης ἔρχομαι,
μητέρα, τὰς ἀγκάλας σου,
καὶ νὰ κοιμηθῶ.

—

